

Працевикористання українців Східної Галичини й Волині як складова частина нацистської політики в 1941–1944 рр.

У статті проаналізовано політику нацистського режиму щодо використання праці західноукраїнського населення на примусових роботах у Німеччині. Визначено етапи трудової мобілізації. Охарактеризовано форми й методи залучення українців Східної Галичини та Волині в промисловості й сільському господарстві Німеччини в період Другої світової війни. Розглянуто методи адміністративного тиску та вміло організовану пропаганду для заохочення українців до праці в Рейху, а також форми адміністративного тиску й застосування сили.

Ключові слова: Друга світова війна, нацистський режим, Третій рейх, трудова депортація, мобілізація.

Постановка наукової проблеми та її значення. Проблематика використання іноземців, у тому числі й українців, на примусових роботах у Німеччині є актуалізованою в науковому наративі. Підвищений інтерес до вивчення цього питання спостерігаємо в 90-х рр. ХХ ст., що пов'язано з дискусією щодо виплат грошових компенсацій підневільним працівникам Третього рейху. Однак мобілізація та вивезення населення України на роботу в Німеччину під час Другої світової війни, а також умови праці й побуту українських робітників залишаються актуальними та соціально важливими темами в історичній науці й сьогодні. Проблема трудових депортацій українців актуальна як для дослідження «білих плям» історії України, так і для вивчення питання працевикористання українців у рейху в регіональному вимірі.

Аналіз дослідження цієї проблеми. Питання політики нацистського режиму щодо трудової мобілізації та працевикористання українців в економіці Третього рейху як самостійного історичного феномену розглядали у своїх працях сучасні вітчизняні історики, як-от: О. Буцько [2], М. Дубик [7], М. Лобода [9], Т. Пастушенко [12], О. Потильчак [13], О. Шайкан [23, 24] та ін. (зробили спробу розкрити нацистську політику працевикористання українців на примусових роботах у Німеччині, умови життя й праці робітників із дистрикту Галичина та Рейхскомісаріату Україна). Однак проблема трудової депортації «людського ресурсу» в 1941–1944 рр. все ще залишається актуальною для вивчення.

Мета дослідження – вивчення проблеми вивезення населення з території Східної Галичини й Волині та його праці в господарстві Третього рейху в 1941–1944 рр. як складової частини нацистської політики в 1941–1944 рр. **Основні завдання** статті – проаналізувати політику нацистського режиму щодо використання праці західноукраїнського населення на примусових роботах у Німеччині, визначити методи адміністративного тиску та вміло організовану пропаганду для заохочення українців до праці в рейху, охарактеризувати процес мобілізації як складової частини економічної експлуатації людей та один із факторів успішного ведення війни за світове панування й джерело покриття дефіциту робочих рук у Третьому рейху.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Із початком Другої світової війни внаслідок постійних мобілізацій для роботи на промислових підприємствах та полях рейху загострилася проблема ресурсів. Для функціонування військової економіки Третій рейх змушений був постійно шукати іноземну робочу силу. На думку нацистської верхівки, її нестачу мали компенсувати працівники, завербовані або примусово вивезені з окупованих територій. Генеральний уповноважений із чотирирічного плану Г. Герінг так визначив місце робітників у промисловості Третього рейху: «Кваліфіковані робітники-німці повинні займатися виробництвом озброєння, а гребти лопатою й довбати каміння – не їхнє завдання, для цього є росіяни» (під терміном росіяни малися на увазі «радянські», у тому числі й українці) [3, с. 165].

Значна територія західноукраїнських земель одразу ж після окупації підпадала під дію трудового законодавства, уже впровадженого для території Польщі. Створювалися спеціальні органи влади – арбайтсамти. Зокрема, на Волині такий відділ розмістився в Луцьку. У Галичині вони називались урядами праці, котрі проводили облік і розподіл робітників відповідно до їх кваліфікації. Зокрема, на дистрикт Галичину поширювалося розпорядження уряду Генерального губернаторства, у якому зазначено, що місцеві мешканці віком від 18 до 60 років зобов'язані працювати [6, арк. 22]. Проте до виконання цих зобов'язань часто залучали підлітків до 18 років та людей віком понад 60 років. Упродовж серпня 1941 –

липня 1944 рр. на дистрикт Галичину поширювалося розпорядження про примусове використання учнів як робочої сили та їх відправлення працювати в Німеччину [6, арк. 22].

Перший етап використання українців зі Східної Галичини на роботах у Німеччині розпочався ще в 1939 р., а вербування з Генерального губернаторства здійснювалось із середини 1940 р. Початок мобілізації галицьких українців можна пов'язати з тим, що частину галичан, які стали військовополоненими впродовж німецько-польської війни, переведено до стану цивільних робітників Третього рейху. Із цього приводу в «Краківських вістях» зазначено, що «велетенський, не бачений досі експеримент використати робітну силу чужинців у Німеччині почався, можна сміло сказати, з останнім пострілом у німецько-польському збройному конфлікті» [8].

Іншою категорією мешканців західноукраїнського регіону, які потрапили до Рейху на початку війни в становище, подібне до іноземних робітників, були втікачі з Галичини й Волині, які перебиралися спочатку до генерал-губернаторства, а згодом переїжджали до нацистської Німеччини. «З першими поїздами “добровольців” на працю – це були українці, здебільшого втікачі із західноукраїнських земель – почалася справжня, як її називає німецька преса, “промислова мандрівка народів”» [8].

Оскільки вивезення місцевого населення на примусові роботи до Німеччини стало масовим, то зрозуміло, що це одна зі складових частин економічної експлуатації західних областей України. Зокрема, генерал-губернатор Г. Франк під час одного зі своїх виступів заявив, що на території окупованих округів, розміснених уздовж смуги Львів–Чернівці–Тернопіль, має бути створений добре впорядкований резервуар робітників для потреб Рейху. Цивільне населення Волині, яка входила до рейхскомісаріату Україна, зазнало здебільшого насильницьких методів набору й виїзду на працю, а більшість галицьких українців зголошувалася до виїзду на добровільних засадах.

Частина українців виїжджала до Німеччини добровільно, піддавшись агітації, яку проводили німецька адміністрація та Український крайовий комітет (УКК). Німецька адміністрація доводила план на кожен повіт, волость, село. Якщо добровольців не було, то сільські старости й мужі довір'я від УКК знаходили таких, які здебільшого були вихідцями з багатодітних сімей, сироти та напівсироти.

Із 1 січня 1942 р. на території Галичини запроваджувались обов'язкові громадські роботи. Усі фізично здорові чоловіки віком від 15 років повинні були зареєструватися в повітових і міських урядах праці. Працездатних чоловіків 17–35 років залучали також до трудових повинностей у так званих «будівельних службах». Окрім того, Український крайовий комітет організував для українців свої табори праці під назвою «Українська служба Батьківщині». Його відділи праці проводили вербування працездатної молоді для робіт на промислових підприємствах і в сільському господарстві на території Німеччини.

Згідно з розпорядженням німецької окупаційної влади, із 18 лютого 1942 р. запроваджувався обов'язковий набір працездатного населення для робіт на промислових об'єктах та в сільському господарстві безпосередньо на території Третього рейху. Після створення 21 березня 1942 р., згідно з декретом А. Гітлера, спеціального органу «Імперського бюро по використанню робочої сили» і запровадженням посади головного уповноваженого з використання робочої сили та призначення на неї Ф. Заукеля, масштаби вербувальних комісій значно збільшилися. У телеграмі до рейхсміністрів східних окупованих територій наголошено: «Прошу вас форсувати вербування, за яке ви відповідаєте разом з комісіями, всіма доступними засобами, включаючи суворе застосування принципу примусової праці з тим, щоб у найкоротший строк потроїти кількість завербованих» [18, арк. 2].

До зазначеного терміну виїзд до Німеччини з Галичини мав добровільний характер, оскільки галичани розглядали цю можливість як традиційну для них спробу покращення свого становища через трудову міграцію. Але, на жаль, вони не усвідомили, що слід розрізняти трудову міграцію в мирні часи й у період світової війни. Остання дуже швидко призводила до перетворення сезонних робітників на невільників.

Перші добровольці в кількості 600 осіб виїхали наприкінці жовтня 1941 р. [5, арк. 12]. У березні 1942 р. на пересильному пункті у Львові урочисто відзначено відправлення до Німеччини вже 100-тисячного добровольця. У газеті «Станиславівське слово» з цього приводу зазначалося, що «всіма тими, що виїжджають до Німеччини, Уряд праці всебічно піклується, дбає про вигідну подорож, харч, чистоту аж до його місця призначення. Крім того, Уряд праці опікується сім'ями тих, хто виїхали, розподіляючи між ними грошові допомоги, в залежності від того, чи даний робітник виїхав на працю на ріллі чи в промислі. І так сім'ї рільних робітників одержують постійну грошову допомогу, а промислових робітників – впродовж восьми тижнів» [14]. Наприкінці квітня 1942 р. у Німеччині уже працювало

665 тис. робітників із Генерального губернаторства, з яких 100 тис. – із Галичини, а також 435 тис. військовополонених [16].

Нова хвиля «експорту» робочої сили розпочалася після відвідин Львова генеральним уповноваженим із набору робочої сили Ф. Заукелем. 9 червня 1942 р. він видав додатковий план мобілізації робочої сили з Галичини в кількості ще 100 тис. осіб [1, с. 63]. На вимогу Заукеля, 24 серпня 1942 р. генерал-губернатор захотів відправити з Генерального губернаторства додатково 140 тис. робітників, а більша частина із запланованої кількості мобілізованих припадала саме на дистрикт «Галичина». Упродовж осінньої акції 1942 р., яка тривала з вересня до січня, мобілізовано 53 860 осіб. Упродовж січня 1943 р. до Німеччини мобілізували 9400 робітників, а під час весняної акції цього ж року – 46 тис. осіб. Окрім того, до квітня 1943 р. з дистрикту Галичина на потреби гірничої промисловості в Німеччині потрібно було доставити ще 30 тис. робітників [1, с. 67]. У запланованій акції Заукеля на 1944 р. із Генерального губернаторства слід було депортувати 100 тис. осіб [10, с. 95] та, згідно з планом вивезення, кожна округа мусила щомісяця відправляти до Німеччини близько 7–8 тис. робітників.

Частина молодих людей піддавалася на певні пропагандистські прийоми. Через кожні 2–3 місяці в села приїжджали люди, які переконували населення, особливо тих, хто терпів злидні та матеріальну скруту, їхати до Німеччини, де вони зможуть «розбагатіти», незважаючи на війну. Тому закономірно, що вже в жовтні 1942 р. до Німеччини відправлено 250-тисячного, а 11 квітня 1943 р. – 300-тисячного добровольця. Із цієї нагоди у Львові на території пересильного табору на вулиці Перацького відбувся мітинг, у якому взяли участь губернатор дистрикту Галичина, д-р Вехтер, начальник губернського відділу праці п. Ніче, проф. В. Кубійович, д-р К. Паньківський та інші німецькі й українські високопоставлені урядовці. Троє молодих людей зі Львівщини отримали особисто від Вехтера золоті годинники з вигравіюваними поздоровленням від шефа уряду Генерального губернаторства д-ра Бауера. Як зазначив у своєму виступі п. Ніче, «ці 300 000 пішли до Рейху не як засланці або невільники, тільки як вільні робітники у пристойні умовини зарплати та життя, хоча є тепер воєнна скрута» [15].

Усього із жовтня 1941 р. до квітня 1943 р. добровільно з дистрикту Галичина виїхало 300 255 осіб (188 895 чоловіків і 111 360 жінок). Більшість із них – 220 114 осіб – працювали в сільському господарстві, а 80 141 – у промисловості [17].

Велику частку цього контингенту становили молоді некваліфіковані робітники. Нелюдська експлуатація робочої сили в неволі призводила до їх передчасного виснаження, каліцтв, масових захворювань і травматизму, згодом – високої смертності. Українські робітники, які працювали в промисловості, були задіяні переважно на надзвичайно важкій, брудній, небезпечній роботі, без належної охорони праці, із завищеними нормами виробітку та заниженими нормами харчування, із жорстокими покараннями за найменші порушення праці. Проте в українських оstarбайтерів і галицьких робітників дещо відмінні соціальні статуси. Значною мірою це зумовлювалося майже 150-річним перебуванням Східної Галичини під пануванням Австрійської монархії. Нацистська Німеччина вважала себе головним спадкоємцем Австрії [21, арк. 1], що справило визначальний вплив на формування національної ідентичності та громадянської свідомості галицьких українців. В умовах німецької окупації надання Галичині «особливого статусу» могло бути здійснене лише в рамках Генеральної губернії, доцільність якої губернатор дистрикту Галичина О. Вехтер почав послідовно обстоювати з початком 1943 р. На засіданні уряду у Варшаві 25 січня 1943 р. О. Вехтер так визначив специфіку галицького краю в структурі решти дистриктів Генеральної губернії: «Дистрикт Галичина у багатьох відношеннях займає особливу позицію. Галичина має за собою понад 100 років приналежності до давньої Австрійської монархії, що виявило сильний вплив на цілісність структури її мешканців» [21, арк. 1].

Загалом, депортація галицького й волинського населення відбувалася трьома етапами: 1) серпень 1941 – квітень 1942 рр. – добровільний виїзд галицького та добровільно-примусовий волинського населення до Німеччини; 2) травень 1942-го – червень 1943 р. – кількість добровольців зменшилася, через що людей вивозили силоміць; 3) липень 1943-го – серпень–вересень 1944 р. – примусове вивезення робітників зі Східної Галичини й Волині.

Інколи українське населення намагалось уникнути вивезення на роботу. Потреба в робочій силі в сільському господарстві, необхідність збирання врожаю змушувала окупаційну владу зменшувати мобілізаційну кампанію. Ще одним «легальним» способом уникнути вивезення до Німеччини стало отримання медичної довідки про непридатність до праці. Люди вдавалися до витончених вигадок, аби тільки бути «невиліковно» хворим, іноді завдавали собі справді непоправних каліцтв. Дієвим способом

уникнути вивезення до Німеччини був підкуп дрібного посадовця окупаційної адміністрації – поліцая, старости, керуючого будинком, працівника біржі праці. Продажність серед місцевої влади була звичним явищем: «Українські поліцаї-охоронці скрізь беруть хабарі. Дружини місцевих шуцполіцаїв звільняються від вербування – результат: численні прохання про реєстрацію шлюбу» [22, арк. 17].

Зі збільшенням масштабів депортації робочої сили з України до Німеччини посилювався опір місцевого населення, який набував або колективного характеру, або індивідуальних форм. Здебільшого населення застосовувало досить ризиковані втечі й саботажі. В областях із великими лісовими масивами до цього способу вдавалися цілі села. Із зазначеного приводу гебітскомісар генеральної області Луцьк і Волинь під час наради 29–30 травня 1943 р. з приводу поставки робочої сили до Німеччини говорив: «З досвіду – всі рятуються втечею, облава скрізь проводиться на кшталт нападу. Молодь спить вночі й без того виключно за межами сіл, оскільки такий метод вербування до цього часу вже досить добре відомий. Загальна тенденція серед українського населення: ніхто не з'являється добровільно» [22, арк. 17]. Тоді окупанти застосовували репресивні заходи. Так, за відмову їхати до Німеччини в лютому 1943 р. нацисти вчинили криваву розправу над мешканцями с. Осінки на Тернопільщині, розстрілявши на сільському майдані 60 місцевих жителів, спаливши 16 дворів. Подібні дії окупаційної влади не могли не викликати в місцевого населення негативної реакції та прагнення чинити опір. Нерідко способи уникнути вивезення до Німеччини були подібні до самогубства.

Транспортування робітників з України відбувалося в такий самий брутальний спосіб, як і вербування. Людей перевозили в закритих неопалюваних товарних вагонах без будь-яких зручностей. Природні потреби доводилося справляти просто у вагоні або під час нечастих зупинок посеред поля. Не завжди людей забезпечували водою й продуктами, не кажучи вже про гаряче харчування. Це при тому, що робітники перебували в дорозі від 10 днів до місяця. Після прибуття до пункту призначення відбувався розподіл на роботу, який більше нагадував продаж рабів. Робітник не мав права впливати ні на вибір роботи, ані на вид діяльності.

Основним місцем проживання для мобілізованих робітників став табір. Проживання в таборах під охороною вважалось основною вимогою їхнього працевикористання, ухваленою вищим керівництвом Рейху. Табір мав вигляд часто огороженої колючим дротом території, на якій розміщувалися тимчасові житла-бараки, а також різні допоміжні приміщення: кухня, вахта, лазарет, їдальня, приміщення для вмивання, туалет тощо. Бараками здебільшого слугували великі одноповерхові приміщення, побудовані, зазвичай, з дерева й поділені на кімнати [19, арк. 1].

Жителі України в нацистській Німеччині підпадали під різні категорії іноземних примусових робітників і, відповідно, їхні умови життя й праці дещо відрізнялися. Галичани, які мали «особливий статус», могли вільно, без охорони пересуватися в межах населеного пункту, не носити розпізнавальні знаки на верхньому одязі, листуватися з рідними без обмежень та без цензури, отримувати допомогу суспільних організацій, задовольняти духовні потреби, дещо кращі умови проживання й харчування. Українці з територій, що входили до Рейхскомісаріату «Україна», у тому числі й Волині, незалежно від того, поїхали вони добровільно чи примусово, розділили долю мільйонів «остарбайтерів», які становили найчисельнішу групу серед іноземних робітників у Рейху та водночас найбільш безправну. Умови праці й життя остарбайтерів до найдрібніших деталей регулював широкий комплекс указів.

Щоб унормувати життя українських робітників із дистрикту Галичина, у Рейху «виринала потреба забезпечити українського робітника посвідкою, яка б доводила його українську національність і була шанована владою» [11, с. 103]. УЦК обстоював права українців у справі отримання паспорта українською й німецькою мовами, що надавало робітникам деякі переваги в Німеччині. Це була єдина організація на окупованій німцями території, яка хоча б частково допомагала українцям Галичини. Можливості створення подібної організації в рейхскомісаріаті «Україна» не було взагалі.

Не можна обійти увагою той факт, що для заохочення від'їзду до Німеччини сім'ям добровольців надавали матеріальну допомогу. Зокрема, Відділ суспільної опіки УЦК 13 березня 1944 р. видав постанову про допомогу родинам робітників, які виїхали на роботу до Німеччини. «Згідно правильника Головного уряду праці в Кракові про підстави виплати грошових допомог родинам робітників, право на допомогу мають: 1) жінка, чоловік якої виїхав до Німеччини, або навпаки; 2) діти до 14 років, батьки яких виїхали на роботу до Німеччини; 3) найвища ставка місячної допомоги не може переступати 100 злотих, а одноразової – 150 злотих» [20, арк. 12]. Щоб отримати постійну чи разову допомогу, родичам «треба подати заяву на приписному формулярі. В доказ підтвердження правдивих даних, та, що

одержуючий родини знаходиться дійсно на праці в Райху, треба долучити посвідку від в'їта чи бургомистра» [20, арк. 12]. За наказом окружного комісара Луцька Лінднера від 22 січня 1943 р., родини завербованих «Урядом Праці Штраль» («транспортних полків») були занесені до споживачів так званої третьої групи зі щотижневим пайком (200 г м'яса, 2 кг хліба, 2,5 кг картоплі, 500 г «середників відживчих»). Сім'ї, чий діти та інші члени родини працювали на сільськогосподарських роботах, потрапляли до другої групи споживачів (щотижневий пайок – 100 г м'яса, 1,5 кг хліба, 200 г картоплі) [24, с. 29].

Усього за 1941–1944 рр. до Німеччини з Галичини відправлено (добровільно чи примусово) 1 млн 250 тис. осіб [5, арк. 14], із території Волині – 30 тис. осіб [4, с. 61]. Після війни понад 300 тис. осіб, які поверталися з Німеччини додому, при проходженні співбесіди були звинувачені працівниками спецорганів у «співпраці з окупантами» та відправлені в концтабори й на заслання у віддалені райони СРСР. Добровільно чи примусово вони виїхали до Німеччини – для радянських спецслужб не важливо. Процес масового вивезення на роботу в Німеччину не був контрольований, оскільки українці не мали власної адміністрації, яка б «боронила перед німцями права українців», а діючі структури УКК відігравали роль лише допоміжного посередницького органу [11, с. 7].

Отже, потреба в терміновій депортації трудової сили з окупованих територій розглядалася вищим нацистським керівництвом як один із факторів успішного ведення війни за світове панування, джерело покриття дефіциту робочих рук у Третьюму рейху. Здійснювані вкрай жорсткими методами трудові депортації віддзеркалили злочинну сутність окупаційного нацистського режиму.

Перспектива дослідження, виходячи з його багатовекторності й суспільної значущості, полягає в подальшому ґрунтовному вивченні проблеми трудової мобілізації та використання східногалицького соціуму та населення Волині в економічній політиці Німеччини задля об'єктивного погляду на цю проблему й збереження історичної пам'яті народу.

Джерела та література

1. Боротьба трудящих Львівщини проти німецько-фашистських загарбників (1941–1944): зб. док. і матеріалів. Львів: Вільна Україна, 1949. 234 с.
2. Буцько О. В. Репатріація українських громадян (1944–1946 рр.). *Сторінки воєнної історії України*: зб. наук. праць. Київ, 1997. Вип. 1. С. 143–158.
3. Гальчак С. Східні робітники з Поділля у Третьюму райху. Вінниця: Книга-Вега, 2004. 343 с.
4. Гальчак С., Пастушенко Т., Шевченко М. Українські робітники нацистської Німеччини: вербування, примусова праця, репатріація. *Україна в Другій світовій війні: погляд з XXI ст.* У 2-х кн. Кн. II. Київ: Наук. думка, 2011. С. 44–91.
5. Державний архів Івано-Франківської області. Ф. Р-98. Оп. 1. Спр. 2.
6. Державний архів Львівської області. Ф. Р-35. Оп. 12. Спр. 232.
7. Дубик М. Прибутки, одержані іноземним промисловим капіталом за рахунок використання примусової праці українців. *Сторінки воєнної історії України*: зб. наук. ст. Київ, 2003. Вип. 7. С. 215–219.
8. Краківські вісті. 1939. № 214.
9. Лобода М. Політика і практика праце використання в окупованій Україні (1941–1944 рр.). *Український історичний журнал*. 2010. № 3. С. 64–77.
10. Львівщина у Великій Вітчизняній війні (1941–1945): зб. док. і матеріалів. Львів: Каменяр, 1968. 290 с.
11. Паньківський К. Роки німецької окупації. Нью-Йорк; Торонто: Життя і мислі, 1965. 480 с.
12. Пастушенко Т. В. Огляд писемних джерел по проблемі українських «остарбайтерів» періоду Другої світової війни. *Спеціальні історичні дисципліни: питання теорії та методики*: зб. наук. ст. Ч. 10: у 2-х ч. Ч. 2. Київ, 2003. С. 6–31.
13. Потильчак О. В. Експлуатація трудових ресурсів України гітлерівською Німеччиною у роки окупації: дис. ... канд. іст. наук: 07.00.01. Київ, 1999. 205 с.
14. Станіславське слово. 1942. 5 квіт.
15. Станіславське слово. 1942. 18 квіт.
16. Станіславське слово. 1943. 26 квіт.
17. Українське слово. 1942. 18 квіт.
18. Центральний державний архів вищих органів влади і управління України (далі – ЦДАВОУ). Ф. 3206. Оп. 2. Спр. 6.
19. ЦДАВОУ. Ф. 3676. Оп. 4. Спр. 311.
20. ЦДАВОУ. Ф. 3959. Оп. 2. Спр. 84.
21. ЦДАВОУ. Ф. 4620. Оп. 3. Спр. 309.

22. Центральний державний архів громадських об'єднань України. Ф. 57. Оп. 4. Спр. 212.
23. Шайкан В.О. Гітлерівська мобілізація робочої сили з території райхскомісаріату «Україна» і військової зони: питання колаборації. *Історія в школі*. 2005. № 11–12.
24. Шайкан В. Повсякдення українців у роки німецької окупації. 1941–1944. Київ: [б. в.], 2010. 80 с.

Галина Стефанюк. Использование труда украинцев Восточной Галиции и Волыни как составляющая нацистской политики в 1941–1944 гг. В статье анализируется политика нацистского режима в отношении использования труда западноукраинского населения на принудительных работах в Германии. Определяются этапы трудовой мобилизации. Дается характеристика форм и методов привлечения украинцев Восточной Галиции и Волыни в промышленности и сельском хозяйстве Германии в период Второй мировой войны. Рассматриваются методы административного давления и умело организованной пропаганды для поощрения украинцев к труду в Рейхе, а также формы административного давления и применения силы. Показаны попытки украинцев избежать труда в Германии. Приводятся статистические показатели по количеству вывезенных украинцев на работу в Германию в 1941–1944 гг. Отражается деятельность Украинского центрального комитета, который проводил благотворительные акции семьям вывезенных рабочих. Характеризуется процесс мобилизации как составляющая экономической эксплуатации людей и один из факторов успешного ведения войны за мировое господство и источник покрытия дефицита рабочих рук в Третьем рейхе.

Ключевые слова: Вторая мировая война, нацистский режим, Третий рейх, трудовая депортация, мобилизация.

Halyna Stefaniuk. The use of Eastern Galician and Volhynian Ukrainians' Labour as Part of the Nazi Policy in 1941–1944. The article analyses the Nazi regime policy regarding the use of the Western Ukrainian population work in forced labour in Germany. The stages of labour mobilization are determined. The description of the forms and methods of involving Eastern Galician and Volynian Ukrainians in the industry and agriculture of Germany during the Second World War has been given. The methods of administrative pressure and skilfully organized propaganda for encouraging Ukrainians to work in the Reich as well as the forms of administrative pressure and the use of force have been considered. The efforts of Ukrainians to avoid work in Germany are shown. Some statistical data on the number of exported Ukrainians to work in Germany in 1941–1944 are given. The activity of the Ukrainian Central Committee which carried out supporting actions to the families of exported workers has been depicted. The process of mobilization as a component of economic exploitation of people and one of the factors of successful warfare for world domination and a coverage source of the workers' hands shortage in the Third Reich has been described.

Key words: Second World War, Nazi regime, Third Reich, labour deportation, mobilization.

Стаття надійшла до редколегії
05.06.2018 р.

94(477. 81/82)«1941/1944»: [37:331.54]

Юрій Крамар, Любомир Дударчук

Фахова (професійна) освіта на Волині в період німецької окупації (1941–1944 рр.)

У статті схарактеризовано систему фахової освіти на Волині в 1941–1944 рр. Простежено процес утворення та функціонування закладів професійної освіти в регіоні. Показано роль у цьому процесі місцевих культурно-освітніх організацій. З'ясовано причини зміни політики влади в цій сфері на завершальному етапі Другої світової війни.

Ключові слова: райхскомісаріат «Україна», Волинь, гебітскомісаріат, окупаційна влада, професійна освіта.

Постановка наукової проблеми та її значення. Час німецької окупації України загалом і Волині зокрема ознаменувався значними змінами в усіх сферах суспільного життя. У цей період відбулися трансформації і в системі освіти. Попри загальні тенденції розвитку зазначеної сфери, характерні для всіх окупованих територій, у кожному регіоні України ці зміни зумовлювалися місцевими суспільними й природно-кліматичними умовами, а також економічними потребами. Яскравим прикладом цього може слугувати система фахової освіти. Окрім того, у радянській і пострадянській українській історіографії була панівною теза про заборону існування будь-яких навчальних закладів на окупованих нацистами територіях. Частково погоджуючись із нею, усе ж можна піддати сумніву її абсолютну достовірність. Усе вищезазначене зумовлює актуальність указаної теми.

© Крамар Ю., Дударчук Л., 2018